

nullam in hoc uideo difficultatem, q̄ n̄ conuincit in modo
quo acciā in sacro Euch. cogitunt extra subūm. h̄c
n̄ simili modo dicit n̄ eē accidentalis, q̄ uidet acciēns in
de pens a sub̄o, nec eē subialis, q̄ officii unū q̄ se in acci-
dente, cuius est tris, quod si p̄pter exō d̄m accidentalis
quod unitatem subialis uo quoad e sum quē p̄o b̄o
et m̄is inhaerentia sub̄a dicit n̄ subialis quoad unitate,
q̄i eē tris substantia: et cū illa officeret unū p̄ sac-
accidentalis quoad e sum, q̄i illo merente, ex sub̄o et
sub̄a n̄ conuincit unū p̄ se: atq̄ adeo in utroq̄ eē eō
dem l̄o. Impossibilitas q̄ modi q̄ quem sub̄ū inhaerent
ca eē, quam adsignauimus, q̄i h̄c n̄ pot eē d̄m, si n̄ tol-
lat negat inhaerentia, h̄c uo um immediate fundetur in en-
tate sub̄a, eē ab illa in se parabilis.

Alij impossibilitate eius modi in d̄m cham
pliant, q̄i nec eē n̄tis, nec sup̄alis, nec eē sup̄alis, q̄i n̄ p̄f̄
ut subiam, modus uo sup̄alis semp̄ p̄f̄it eē, qua modi fiat,
ut experimur in modis quem h̄nt alia extra substantia, uolunt
n̄ illa existētia, independēter a sub̄o, q̄ eē magna p̄f̄io.
nec itē eē n̄tis, q̄i n̄ debet, n̄tis sub̄a. H̄c uo n̄ uidet
concludere, illa n̄ modus eē p̄f̄io sub̄a qua tr̄e, q̄
illic positio sub̄a careret a aliqua n̄tis p̄f̄ione, q̄ non
uidet impote. Nam p̄b̄abile eē. Cum actu posse ponere
subiam malam a f̄ectam quantū in l̄o, ita ut par eō
p̄f̄iunt, quod n̄ eē nisi modo a ligno sup̄ali, q̄ p̄f̄iunt
illam subiam. Et in hoc n̄o positio p̄f̄ione a ligno n̄tis
careret sub̄a, nimirum de bita partium d̄o p̄f̄ione eē. Quia
eē, ubi sup̄a corpore in pure eē max̄ p̄f̄io l̄i t̄eē,
et in illo positio res carere a ligno n̄tis p̄f̄ione nimirum
extēdunt ad l̄um. Carere uo eē p̄f̄ione p̄ d̄m, q̄i
sub̄a malis, q̄ n̄ eē extēdunt ad l̄um ut sic, n̄ pot eē
cere a ligno corpora l̄m actionem, et in nemo dicit hoc v̄o.

non est modum supernaturalium. & hoc obicit sanctum Dominum it accidit
 esse in sacra Eucharistia, ut docet catholica fides, et tamen ibi
 non posse carere aliqua perfectione naturali. In primis non illa caret
 quod nec per se desinit esse in celo, et ubicumque fuerit cum debita
 extensione ad locum. Quod si prout dicitur in sacra Eucha-
 ristia illa caret, id maxime commendat eius insignem ac divinam
 charitatem erga nos.

Deinde qui Deum ponat in mea videtur
 habitum qui eam necessitet ad operandum, quod ex multorum sententia
 nihil est, careret ut lantam aliqua naturali perfectione sua naturali, et
 meliori modo operandi deprehatur, et in ille habitus erit supernaturalis
 et perfectior habitum in quo est. Quod de factis certis in qualitate
 quam Deum imprimet ex multorum sententia in illo materialium Ange-
 lum, et in non in carere perfectione aliqua nisi cui ad dicitur in
 imperfectiorem maximam subit: non est quod naturam ut fiat supernaturalis
 ita perfectior habitum in quo est, ut nulla inde sequatur naturalis perfectio
 nisi carere, quod si ad non est naturam in finem quod est ex hit ad divinitate
 ta reali a se habet, nec est erit naturam in modo, quod creati non distinguitur.

Deinde sunt in est, quod si se calebitis unia huius
 ma sub humani non efficiunt unum per se, sed unum per accidens, ac per se
 intermedia in harentia univocatur: sed talis unio est potius: quod potius
 et est in harentia subiecta. Quod non efficiant unum per se probatur, quod
 sunt potius et actus improporionales. esse vero unionem hanc potius
 inde confirmatur, quod accidens spualis, potest divinitus in harentia
 subiectum corporeum, ut concedit Aristoteles. Lib. 1. de Genero. cap. 4. q. 5.
 art. 2. Sed magis improporionale est accidens spualis, ut dicitur
 potius, quam quod in harentia ma calebiti. Et factum aque improporionale
 potius: quod si hoc unio est potius, illa est potius erit.
 Potius talem unionem esse impossibilem et hoc est, quod ma contrahitur
 est potius quod in harentia ad efficiendum unum per se, unde non potest
 unum, nisi cum actu improporionate ad illud efficiendum, quod
 idem est, quod ac si dicas manum calebitem contrahitur
 hanc

sub in se parabilitate. Un' cum ita n' possit se sicere frangi de
narom, illi n' potest uniri. Non posse aut' ita se sicere glari, quia
frangi sub humanis cernit' et ob hoc componit' unum h'it'is, et in hac
potest a Deo conservari in eternum coniuncta ma', cernit' in pos-
sibilat' potest a illa dirungi, q' a ph'udo n' potest ee' cum modo in
separabilitate, sub quo celestis ma' respicit frangi, hui' n' supponit
intra a ph'udiniom ut semper sit coniuncta ma', n' uo ut a bal-
la separerit, q' la'o, tam accomodata est, si frangi sit celestis
et ma' sub humanis, quam vice versa ma' sit celestis et frangi sub
humanis.

Hinc et pet' solutio ad confirmationem
a coniunctione accidentis supernaturalis cum subto corporeo, accidens
n' ordinat' ad efficiendum unum faciens cum subto, quod op-
portet, L. subto n' est improporionale, L. q' portio n' est. Nec videtur
in ma' et frangi d' obedi' imp'iam perquam ma' celestis uniat'
frangi sub humanis, et vice versa, iam n' hoc argumentu' d' h'itum
est cum dicimus n' ee' eandem loem ad efficiendu' q' poim'
obedi'alem, atq' ad causand' mal' L. La' h' nam' effici' h'ia
n' immutat' entitatem ei, causa litas uo' ma' a' liquando immu-
tat' et in hoc casu immutaret' q' ma' celestis cernit' h'ier,
ob' poim' ad frangi celestem m', et si uniret' sub humanis, fr-
ret poim' ad illam.

3. Non minus est contra naturam sub-
ie' inclinac'oem h'ari q' a h'ienum suppositum, quam h'ari q' mo-
dum inherencia: sed potest h'ari q' a h'ienum suppositum: q'
et poim' q' modum inherencia. Min' pet' ex in' fa' h' m' d' h'ien'
Internationis, ibi n' nam' humanam assumptam ad v'erb'
Dini supposita litatem ueperamur. Maior de qua pot' est
de dubitatio q' batur q' aqua improporionata uo' ee' a licet
supposita litas n' ee' inherencia. Pet' h'ir negando Maiorem
q' p'cedat argumentu' de supposita litate Dina. Ad cui'
condemnom' d' ias illam eminenter conuenire, et q' p'nam n' ee'
supposita litatem, et p' p'erea illi n' ee' improporionatam

nisi in sui agente na lio cuius officina n pot illi uniri. Si uo
 sermo sit de suppositualitate creatura, non minus se pugnatibus
 hanc patientiam quam p inherentiā, et utrunq̄ aqua est im
 posse: id n̄ non provenit ex unq̄ positione nisi ex ipsa na
 repositualitatis q̄ cum sit m̄us non pot est a hanc tem a f
 scire, nisi illam cuius est m̄us, ut suo uidebitur loco.

Hec sunt p̄ci pua hinc q̄ h̄ocent
 tur opio, et ab aliquibus R.R. approbatur. Sed n̄ non tm̄
 eorum momentis induci, quantum subtilitate, qua argumen
 ta negatiue partiā, s̄cundum magis ad op̄erem, qua ad sensu.
 Ut primum n̄ respondent neq̄ em inherentiā, et si immediate
 fundati in entitate sub̄ia posse ab illa separari, ut separari
 tur neq̄is a f̄is, que etiam immediate fundantur in entitate
 rerum: ita cum h̄c neq̄is dicant ordinem ad extrinsecum,
 quem non dicit neq̄is inherentiā in substantia, q̄ tm̄ a bect
 a b̄ h̄c, ut potius sub̄iam separet a cons̄o h̄o cuius sub̄
 ti, nunquam solutio satis approbetur.

Ad secundum respondent, sub̄iam n̄
 bene comparari cum modis quoad existentiam. Nam modi sub
 stantiales habent peram modi loci, et n̄ nec impropie ino
 herent. Unde si habent accidentales non provenit ex loci
 modi, sed ex eo quod accidentales identificentur cum accide
 ntibus, q̄ n̄ sua potestant inherere sub̄to, s̄, ex eo quod
 n̄ sufficiant unum q̄ se cum illo. Verum h̄c est solutio sus
 cepta est, q̄ si consideramus a nomine impropie inha
 rentia, modi oēs, modi omnes tam substantiales quam ac
 cidentales, ita sunt diuinitate entitatis, ut nec si uini
 nes possint existerre nisi in f̄is rebus que modi f̄ant.
 It̄ q̄ substantia bene illis opponit n̄ potest existerre
 mixta alteri rei, qua cum n̄ afficit unum p̄te.

Ad finem huius articuli aduertendū
 comparationem q̄ f̄o inter sub̄iam et accidens, ut q̄ d̄m.

hoc extra subum diuinitus exhibet, ita subum in ibi cohibet,
 n̄ procedere cumq; portione ex utraq; p̄. Idem accidens ut
 existat extra subum inhesionis auferenda est in haec ratio,
 cum sit in his positio dependens a subo facile auferri potest
 at in subo auferenda est negatio inhaerentia q̄ differt a subo
 erni potest. Nec oby. et accidens auferendam cōgruē
 existens p̄sentē, hęc n̄ negatio fundat̄ in ipsa inhaerentia,
 itaq; sublata auferitur: at negatio inhaerentia fundatur
 immediate in entitate subo q̄ semp̄ p̄sē ueritatē. Eo
 cederet uō comparatio cum q; portione ex utraq; p̄. hōc modō,
 quomodo modum accidens potest auferri inhaerentia, ito subo
 standi potest auferri subiectentia. Imbta b̄ s̄ bene pro
 cedunt, accidens addit̄ in his quo existat extra subum
 q̄ substantia addit̄ motus quo existat in subo. Nec
 diuisam eē locū p̄p̄ negatōem substantia, et inhaerentia
 accidentis, q̄ natio auferendā sunt, ut modō h̄ adueniant,
 de q; hoc loco a ligūo sequiter delibandum est.

Articulus Quartus.

Quid addendum, de trahendum uel sit subie ut inhaerent.

Suppono accidens ut existat extra substantia trahi nō
 positū q̄ est ^{in his} p̄sentē inum, pro qua uide Span tom. 3.
 in 3. p. disp. 56. sect. 2. si ut op̄io. Iuxta assertentis Dni
 q̄ actionem, sine tali modo accidens extra substantiam
 conseruare, non careat sua p̄bilitate. De his n̄
 n̄ est h̄c disputandi locus, sed suo reseruantur. De
 uide in subo h̄c uia considerari possunt, illius essentia
 realit̄, q̄ ex n̄a h̄c q̄ ab eius entitate q̄ habiles non
 distinguunt, neque in h̄c rep̄ndit̄ in haerentia, et sub
 iectam, q̄ est modus substantia, et natio h̄c subo. h̄c
 h̄c p̄portione in haerentia quod in haerentia et p̄sentē

possumus considerare. Primo eius exiam. Inherens in q
 est modus positivus terminans ipsum accidens, quod u^o p^o p^o p^o
 efficit unum posse, et illum copulans. ubi u^o inherens. 3° ne-
 g^o in existendi p^o se, q^o fundati in ipso inherens, et p^o p^o p^o
 tertio loco a nobis numeratur, at uero negatio inherens in
 subtra secundo loco q^o n^o supponit unum subsistens, sed potius
 ab illo supponit.

His positis ut in proportione loquamur d^o m^o
 n^o tolli in primis a subtra si inherens pat^o exiam. Probatur
 hac q^o exiam n^o est distincta ex n^o a^o ab actuali entitate ipsius
 subtra. at u^o si hac sit modus ex n^o rei distinctus ab entitate
 actuali? et n^o opus est ut auferat^r a subtra, ut illa inherat
 te p^o p^o. a^o h^oq^o contrarium opinantur. Et la^o est q^o exiam sub
 stantia sumpta sine neg^o inheret, te sit ab illa distincta
 ex n^o a^o te, non te maiorem repugnantia cum inherens, quam
 hec ipse subtra, q^o si in subtra unicit^r, unicit^r et in eius exiam.
 Non hec maiorem repugnantia prob^o, q^o n^o est pat^o exiam p^o se
 te sit unitate, hoc est non hec hanc negem inherens, te si debeat
 quod et in subtra simili mo^o est: q^o n^o est opus ut auferat^r illi exiam
 deinde. Impossibile est ut inherens pat^o, si illi auferat^r exiam, et pro
 bat^r, q^o si Deus potest efficere subtra inherens, et potest
 efficere ut illa inherat q^o n^o existit p^o se: sed subtra exiam
 exiam id fieri non potest: q^o est. Maior est evidens, quamcumq^o
 q^o n^o repugnantia hec subtra existens, ut existat inherens,
 hec et illa q^o iam existit p^o se. Min^o q^o bat^r q^o in es instan
 ti in quo sit a Deo inherens, supponit a Deo existens, ut ac ho
 n^o possit dari, nisi e^o existens: q^o in illo instanti n^o existit sunt
 inherens subtra. Ut ut accidens existat extra subtra
 n^o opus est ut eius existat exiam: quod q^o opus est, ut hanc auferat^r
 a subtra, ut illa inherat.

2°. Negatio inherens, q^o n^o ab unitate
 subtra, si illa inherere potest, tollit n^o cum subtra p^o

inherens. Probatur hoc, quia negatio et falsitas negata, nec divinis sibi
esse possunt: quia una dicitur subiecta et altera sibi inherens vel sibi nariis
sibi negatio: Deinde accidenti ut existat extra se sibi nariis
sibi negatio existendi per se, quod et sibi ut inherens nariis vel sibi
negatio inherens. Probatur hoc, quia modus existendi
stantia autem videtur esse, cum se inherens. Probatur hoc, quia modus esse
contrarius modo inherens, ut patet in ultimo. Sicut in loco existendi
non independenter: inherens in loco existenti de pendentem.
Deinde minus sibi sibi supponit negationem inherens in subiecto quomodo
nariis: sed negatio inherens vel sibi a subiecto ut illa inherens: quod et sibi
sibi minus illam supponendo. Probatur tam modus inherens, quam modus
subiecti hanc sibi: sed eadem res non potest habere tria
sibi tria: quod ut unum succedat alteri non transferendus esse. Nec
dicas hoc hoc esse divisa res, et quomodo idem effusio
plures causas totales divisi ordinis, ita et posse hanc plures
res divisi et ordinis. Nam dari maior res, unaquodque in causa
et de totum esse, quod effusio hanc in verum nariis, in illa datur in
adagoras, et hanc consortio a lenis non sufficit: atque in
quod hanc adagoras rem complet, et sufficit totus, ut comple
te res existat in verum nariis: quod aliter est superfluum.

Quaeritur si tale dicitur in hiis deo tri
sibi esse possunt. Resolutio negativa multis placet: Affram in
magis probatur, ad quam adverbium et dicitur sibi inherens et sibi
sibi, in subiectum non posse inherere, nec inherens se
sibi, hoc non est impossibile ut patet: sed illammet sibi, quod sub
sibi, inherere hoc patet quod tunc est, quia si modi solum pugnat
contrarie inter se: sed haec pugna interpretatur. Divinitus patet:
quod sibi possunt dari in eadem subiecto. Negatio vero quod in sibi
supponunt separabiles sunt verorum accessu, quod sibi sibi
summe calidum, potest dicitur esse sibi summe frigidum, et negatio
quod haec sibi inducunt illarum accessu sibi. Nec arguuntur in hoc
quo nituntur multum hanc difficultate, nam accessu sibi sibi

possunt esse, si ab in se separatur regio certitudinis, quae affert
quam affert actus opinionis

Advertendum in hunc temporis n' e' d'm in
herere. subiam et n' inherere, ha' n' denominatio a parte supponit
negati, quod dicitur n' dari in subia, sed t' h' acceptu' modo post
hui: dicitur q' subsistit et inherere, quemadmodum est hinc
numme calidum et humme frigidum in calidum et frigidum,
n' u' frigidum et n' frigidum, calidum et n' calidum. Deinde q' d' b'
dicitur est de subia, ut sit subsistat et inherereat affert n' d' e'
h' in accidens, ut d' sit in subia et extra illud

Ad reliquam t' p'm d'm e' subia ut in-
parcat ratio addendum e' modum realem inherens, q' efficitur
his sine sua n' est impolis: sed h' perquam d' r' a' quae h' in-
herere est modus inherens: q' h' modus addendus est subia
ut ipsa q' inherere. Deinde impolis est duas res e' unitas
inter se nulla intercedente unione: sed subia q' inherere est h'
e' unita subia: q' inter ipsam et subiam inherens e' unio. Totus
haec argumentatio evidens est, inherere n' h' d' dicit caut-
tatem mater, q' h' est unio. Tunc sit: unio inter acci-
dens et subiam, et inter illa d' q' non efficitur unum per se
est inherere: q' e' inter subiam inherens et eius subiam
cum quo non efficitur unum per se inherens, q' unq' n' alius mo-
dus est superfluous, h' u' est necessarius

Circa hunc modum inherens duo un-
muniter quae solent. Primum e' sit n' h' an supra h' d'.
perquam actionem ponat in verum n' a. Ad primum dubia
efficitur leuersionem d' a' g. i. p' disp. 214. est cap. 4. ubi
asserit modum q' accidentis in sacra d' d' h' h' h' h' h' h'
id est extra subiam e' n' a' t' e' m: ex quo unq' quae ter in fer-
tur modum inherens in subia e' e' n' a' t' e' m. Altes in iud-
h' tota q' est de nomine, si semel n' constet quid v' p' s' s' e'
ut aliquid dicat supra e' nulla erit h' a' e' in t' e' d' i' f' f' u' l' t' a' s

Supralem igitur, ut traditur est, duo huiusmodi a legibus dici potest, quoad entitatem, quoad modum. Quoad entitatem supralem dicitur, nec ulla rei debetur, nec a naturali causa efficii potest natura. Supralem quoad modum dicitur illud, quod debetur alicuius subiecti impedimentum in a causa naturali non conferitur, sed a solo Deo præbetur communem operandi modum.

Huiusmodi propositis sine dubio admodum per quem accia in sacra Eucharistia existunt extra subiectum supralem in sua entitate. Et probatur, quia talis modus nec debetur accidentibus, nec potest a causa aliqua naturali conferri, sed modo Deus potest esse author ordinis supernaturalis. Quoniam uero quo nititur Vass. est quia astrictum supralem in eis illud quod nati sequitur ex ablatione entis naturalis, ut ibi modus sequitur ex ablatione re subiecti panis et uini. Hinc non conuenit creditur talem modum huiusmodi connexionem naturam cum re ipsa entis naturalis: sed quidquid habet naturam connexionem cum re ipsa entis naturalis est natura: quod huiusmodi naturalis est. Hæc in connexionem non est absolute naturam, sed ex hypothesi, supposito nimirum quod Deus uelit libere conseruare illam accia extra subiectum: non enim oportet, ut cum hanc re ipsam subiectum habeant modum illum supralem quo terminantur. Connexio uero quod arguitur hanc esse naturam est connexionem absolute naturam cum re ipsa entis naturalis. Alioquin dicamus unionem hypotheticam esse naturam, nam eadem loci hæc connexionem cum re ipsa quod probatur subiectis. Supponamus uero uenirem, ac unionem ipsam quod astrictum non posse Deum conseruari nam sine subiectis. Deinde nullam subiectam esse tam posse trariam naturam, præbetur illam cuius est propria. Tunc sic: supposito quod Deus uelit conseruare, nam sine propria supposita nature, cum id non possit fieri mediante alio creatura, ratio fiet mediante unionem hypotheticam: quod hæc habet tam naturam connexionem cum re ipsa subiecti naturalis, quod naturam habet modus quo accia in sacra Eucharistia existunt

extra sublim cum reperi gavis d' unum: q' si dic' modus p' p' con-
 nexiones quam het ex' hypotesi cum reperi entis na' h' est modus
 natus et unio hypostat' h' p' p' connexionem quam h'et ex' h' p' p' p' p'
 si cum reperi re h' supposita litatis, erit et na' h' quod est falsum

Hinc q' ulterius inferitur in h'entia
 modum si daret' in sub'ia futuram sup'nat'om, cum eadem vis in
 illo sit lae, atq' in modo describendi p' se accidentium extra sub'ia.
 Insequatur de illo vis ut dicendos, q' dicunt' de alio, nimirum n'
 posse na' h' cognosci quidditative ab aliquo in h'io creat. licet
 n' Angelus possit cognoscere humanam nam, q' adsumpta est
 a Verbo D'no carere p' p'ia supposita litate et acci' in sacra
 Eucharistia n' in h'io sub'ia, n' in quidditative, et dist'ince cognoscit
 modum unionis hypostat'ed in na', et modum existendi p' se in acci-
 dentibus. Si et cognosceret sub'iam n' existere p' se, n' in quiddit'o
 t'ive cognosceret modum quo sub'ia in h'io creatur, cum h'io modus
 in creatura sua p'videtur a le mod'ificata sit sup'nat'is.

Ad 2^m. d'm est actionem q' quam sub'ia
 ferret inherens ad d'ic'is vis ab actione p' quam sit cona' h'
 modo quod facile probat', q' h' ad'equat' p' quos actiones d'ic'io
 quati sunt d'ic'is, nimirum, sub'ia inherens et sub'ia p' se ex-
 istens. Dicat' cum modus inherens sit sup'nat'is, actio etia'
 p' quam sub'ia ferret inherens, est sup'nat'is. Dices id ueni'
 ad si p' eam actionem sola fiat sub'ia inherens: sed d'ic'at'
 sub'ia cum inherens, cum sub'ia sit entitas natis n' d'ic'etur
 actio sup'nat'is. Occurrendum est totum hoc coniumtum / sub'ia
 inherens / excedit vires na', propter eaq' actio p' quam p' d'ic'etur
 h'io dicenda est sup'nat'alis.

Quo hactenus diximus de inherencia sub'ia
 solum de actuali inherencia debent' intelligi nam de p'prudencia h'
 certum est n' posse dari in sub'ia, quemadmodum nec accidenti a p'
 h'udinalis caria p' se. Et lae est q' p' p'rietates q' h'ogiam h'ent'
 convenien'ia in suis sub'is non possunt immutari quia cent'ia agnos

Subsistentia, si abstracta sumantur significat subsistentiam complementum,
 et a boethe sumpta non excludit communicationem. Nam in Divinis
 prout non modo intelligendi abstracta a tribus Divinis personis est
 Subsistentia, et in eis communicabilis. Si vero sumantur in creaturis
 omni communivem excludit, et idem est quod suppositivitas, quod significat
 cuiuscumque prima subiecti ultimum complementum, quod communivem
 excludit, et sic sit in creatas, creatas. Unde subditio a boe
 lita dei non dicitur suppositivitas, sed loci non dicitur, quod communicationem
 excludunt dicuntur suppositivitates.

Inter suppositivitates est personam
 et hoc dicitur, quod persona est idem complementum, sed solus
 in subiecti latibus, nimirum Deus, Angelus et homini, Suppositivitas
 vero in quacumque personam substantiam. Unde Persona a quodam
 dicitur a boetho lib. de duobus naturis, latius nam in individua subiecta,
 quam diffinitionem usurpat D. Thom. 1. p. q. 29. art. 1. et 2. et eam
 ita explicat, ut vellet idem esse et significare, ac subiectum incommu-
 nicabilem, seu suppositivum nature rationalis. Differat quod persona a suppo-
 sitivitate non in ultima specie a se generat, sed quoad communem locum
 Subsistentiam incommunicabilem persona non differat a quavis alia
 prima subiecta, seu suppo. unde ab aliquibus dicitur solus perso-
 nam et suppositivum esse, nam triplex est natura, quam complementum, non
 in parte in latere Subsistentiam incommunicabilem.

Hic potestis excommuni usu et accep-
 tione idem significat quod Persona, de qua significatione magna
 olim inter Theologos fuit contentio, quae de Re. Lat. 1. ad
 1. p. D. Thom. q. 28. Vasq. disp. 124. in eandem 1. p. Ivar.
 in Met. disp. 33. sect. 1. Hae vero notiae dici possunt in ab-
 stractis, et in concretis, in abstractis planum est quid significent,
 nimirum complementum subiecti cum ea diversitate quam expressi-
 mus; in concretis dubium est de deo nam significat illud com-
 plementum, et connotat nam, an utrumque dicant de deo. Sed
 de his a libi, nos vero in posterum non noverimus. S. Suppositivitas

Necessitas ut, q̄ igitur concedere substantiam in rebus creatis, est q̄i sub-
stantia singularis n̄ est ult. p̄ se completa et incommunicabilis, ut
videmus in n̄a humana, quam Verbum Divinum assumpsit, q̄ in sua
est mediante unione hypostatica a Verbo Divino completur: q̄ ut sub-
sisteret naturae aliquid et ad deum est, quo ult. completeretur, esse
videtur incommunicabilis, hoc aut in creatis est substantia. Deinde q̄i
concreta accidentium p̄ter formam aqua dominantur a liquidis ubi
nisi includuntur. nimirum album p̄ter albedinem aqua dicitur a liquidis
ulterius desiderat: q̄ et concreta substantiarum nimirum hic homo p̄ter
hanc humanitatem aliquid et desiderat, quo addito in concreto dicitur,
hoc aut est substantia. Vlt. Tres Divinae Personae constituuntur p̄ se
incommunicabiles substantias relationes: q̄ est sup̄. creatas, quae
sunt quaedam participationes indigent a aliqua se p̄ter naturam, qua con-
stituantur in his suppositi

Dicitur ultimum trini quo n̄a redit in
communicabilis est substantiam in creatis, q̄i in illis idem est substantia
et suppositum, non ita in Deo. In illo n̄. prout nobis modo
intelligenti a Divinis abstractis q̄ sonis p̄ se summam perfectionem
substantiam absolutam et incommunicabilem q̄ non pot̄ dici sup-
positum concedunt plures L. S. q̄ vehementer se pugnat Vaz
p. tota disp. 25. Verum si perspicue res intelligatur verum ex
n̄o in Deo dari substantiam absolutam communem tribus Per-
sonis, q̄ nec est dicenda Persona litas, nec suppositas, haec
n̄ n̄a incommunicabilitatem vis important, sed in substantia.
Et laici est q̄i hic Deus prout nobis modo intelligenti communis
est tribus Personis haec infinitam perfectionem: q̄ est q̄ se
subsistentis, non incommunicabilis, q̄i communicati Personis
Divinis: q̄ datur in Deo haec substantia absoluta, subsistentia
n̄ est perfectio simpliciter, q̄ in Deo prout datur, qua
de te Lateoay. l. tom. in 3. p. disp. 11. Sect. 3.

Articulus Secundus

Propositur opinio Scoti.

Hac in re ut absurdas omittamus opinio, et quarum impugnatione faci-
 liori est quam ut contentationem desideret, duas sunt celebres sen-
 tentia. 1^a est Scoti in 3° dist. 1. q. 1. et dist. 6. q. 1. quem sequi-
 untur Bassolis in 3° dist. 1. q. 1. art. 1. Maioribus ibid. q. 1. et
 Gabriel. q. 1. alijque multi quos citat Socar. in p. 34. Sect. 2. n. 8.
 q. oia et ponunt suppositum, id est. Latrum nihil positivum habere
 esse hanc humanitatem, licet in duas negoes, aliam actualis,
 aliam a phredinabilis dependit ab a lieno supp. et utrang ne-
 goem ee de lae suppositi. Propterea q humanitatem phredinabilis
 n ee suppositum, q non hie negoen actualis dependit, nec anima-
 rationem et si separata existat, q n hie negoen a phredinabilis
 dependit a toto, cuius pars est. Si arguas: q nec humanitas
 Dionisi est suppositi, cum possit et summi ad Dioniam hie pos-
 sari, et ab illa pendere. Negat illoim, q humanitas Dionisi
 n hie a phredinabilem naturem ut a summati, sed tantummodo
 a phredinabilem obediens. Cam uo negoen a phredinabilis
 dependit nunquam amittit a se, et si na a summati ad hy-
 potasim, quemadmo et accidens et si actu existat p se, nu-
 quam in amittit a phredinabilem negoen existendi p se, seu
 potes a phredinabilem ad existendum in a lio: amitti in negoen
 actualis dependit, cum na a sumpta actu dependat ab ali-
 cao supp, quod satis est, ut n sit suppositum, quavis n illa-
 rum negoen a glata n pot consistere na suppositi.

Ratione, q haec natura opinio n ois sed
 picipuas alligetur. Prima est. Positis in na his negois
 sufficienter intelligi lae supp, q quinq entitas positivae p con-
 tinas addari, sufflva est. ane p batur, q suppositum est sine
 qualis subia ut completa et perfecta, ac incommunicabilis.
 Sed talis est na, q illas duas hie negoes: q lae suppositi
 sufficienter intelligitur illis positivis. Alteri negando an

ad confirmacionem diuinae maiorem, concedendo talem conditionem, quae
habet illas duas negotii rationes positivas, ut supponitur, in qua illae fundan-
tur, negando talem conditionem negotii. Quia ergo ad perfectam doctrinam
in hac solutione de siderantur sequenti articulo tradentur.

Q. Si suppositum esse a ligno positum
obtinere humanitas Christi Domini, cum careat propria supposita ligni
carebit aliqua naturali perfectione: sed hoc est falsum: quod et itud.
Actus falsum esse humanitatem Christi Domini careat aliqua perfec-
tione naturali in loco naturali: sed verum esse careere naturali perfectione conse-
nitentia suppositi, hoc est propria personalitate, quod unum patitur, compon-
satur per diuinam personalitatem cui illa unita est. Unde et
apparet in humanitatem assumptam, si a verbo diuino dimittatur
revertitur ratio e sustinetur per diuinam personalitatem, si Deus eam
vellet conseruare, nisi Personalitas aliter a Deo suppleri
possit, quod dixi ut iam perudamus argumentum quo contendit
scilicet humanitatem a verbo dimittam sine aliquo positum su-
peraddito, posse subsistere.

Ita per se patet. Si suppositum aduenit
aliquid positum naturali humanitas Christi Domini dum est unita Verbo di-
uino patenti aliquam uolentiam et patitur quod humanitas habet appetitum
ad suam naturam perfectionem: sed ubique datur iste appetitus, in
imperfecto per se quod appetitus datur uolentiam: Si suppositum aduenit ali-
quod positum naturali humanitas Verbo diuino unita patitur uolentiam. Pa-
tescens hanc uolentiam. In primis quod ut aduenit factum. 3. p. q. 4. art. 2.
quem sequitur Soan. tom. 1. in 3. p. disp. 8. sect. 4. aliam habet per
fectionem nobilioram per quam appetitus proprie se habet effectum
et cuius naturalis non leuonatur. Et uolentiam non dicitur leguntur ut docet per
ibid. sect. 5. Et inimum ut perfectio quod appetitus sic de hinc patitur
non proprie actus, seu loci positum. Quia, ut alius eorum in hinc inducet
sua repugnante sub. Sicut mandria aquae calida est, uolentiam
naturam patitur, quod si minus debet naturalis, et loci proprie actus, quod per
emanationem ab ipsa aqua resultat et loci proprie positum, quia

in illa subiecta, et quia carnis a calore induit, cui agere non
 repugnat. Unde cum humanitas Christi Domini, et propria personalitas
 in nativitate debeat, non habeat illius carnis, induit tam a caliditate
 cui ipsa se pupnet nullam partem violentiam. Induitur enim a unione
 hypostatica, quod est supra, non contra naturam

Vari. in l. 2. disp. 28. cap. 2. et 3. ab
 eo qui appetit elicit voluntatis, aliter in nativitate. Etiam, censet.
 Licet non voluntatis descripta meliori parte quam sit illa in quam
 tendebat conquisitio, quod mutari videtur, quod mecum a forebatur.
 at ut natis, cum nihil sit a natura distinctum illa persistente, sem-
 per perseverat. Unde ad violentiam non solum naturam censet
 coronam propriae, sed et opus esse, ut sublimi lenitati per
 contrarium impetum ne talis sit prius, quia propter non potest
 dari violentiam in carnis matrem. Sed in offuscata et unificata, ex in-
 hac ultima quatenus se habet ex parte agentis, quod nimirum per
 formam propriam quam introduit a natura expellit. Cum ergo huma-
 nitas Christi Domini non lenitati unioni hypostaticae, nullam partem
 hanc violentiam, et hoc solutio, quod ex celeberrimo inter philosophos
 violentiam dicitur, quod sic habet. Violentum est, quod est a prius
 extrinseco, parte non conferente vim, sed leniente. Unde
 potest quod tendunt ad confirmationem pro illis. Sic, si non da-
 nunt violentiam ubi unum datur appetitum ad formam si partem non
 lenitati a lenitiam, a qua propria impeditur

Articulus Tertius

Suppositum addeere aliquid positivum rei

Haec loci quod proprie sunt pro opio. Sed nulla modo illam pro
 aliam reddunt, quod proprie communiter a philosophis de philosophis dicitur,
 quod exemplo Dinariarum Personalitatum videntur. Suppositum ad-
 deere non aliquid positivum in creatis. Cum enim divina genera-
 litates positivae sint, si non essent positivae, quomodo

Quod potest assumere nam creatam ad negotium nihil a summi
potest, deinde si huius realis unionis est quod positivum na-
rio: sed persona Divina est a seorsum huius unionis hypostasis.
Vt. si q. negotii quomodo possent unib. huius Divina Personae
omnino est et supposita litatam creatam et aliquid positivum,
n. l. s. m. hoc n. Divini in unione est cum in Deo p. p.
summam perfectionem nihil a seorsum potest et in com-
municabile, personam in, nam est incommunicabile,
quod p. p. est l. s. m. et p. b. a. et a. p. b. a. si Divina natura
est creati subiecti, et in ad h. ita aliquid positivum
et unita in distinctione a seorsum p. p. summam illius
perfectionem quod sit incommunicabile subiecti: q. n. l.
creatur, q. non est subiecti creati q. suam entitatem
a seorsum aliqua positiva entitatem addit, quod facti p. p.
subiecti incommunicabile, hoc id est a seorsum, q. i.
in l. s. m. creati p. p. sua imperfectio a seorsum est in-
communicabile. Enimvero ut dicitur q. creati suppositio
est q. d. a. participatio Divini: q. si Divinum addit a l. s. m.
n. positivum creatum et a l. s. m. addit, non unita illi
h. m. ut est Divinum p. p. summam perfectionem. Sed l. s. m.
et h. m. et n. l. s. m. p. p. imperfectio in q. d. l. s. m. in p. d. m. b. t.

2. q. si vix intelligitur ineffabile
in carnis mysterium, si suppositum nihil addit positivum
n. l. s. m. n. n. humana, quam Verbum Divinum addit
potest esse vix completa et p. b. a. q. nihil positivum illi
debet, negatio vix n. pot. et complementi huius positivum: q. non
tm dicitur humanitas sed h. m. quod est contra p. d. m. o. c. e. a.
tem Deum adsumptis humanitatem non dominem, et vix
completa. Deinde Verbum Divinum in n. n. quam a summi
solum impediri et compleret negotium actualis dependet
quod videtur absurdum. 3. id videtur ex his completis n.
pot. componi unum parte: q. et humanitas si est ens comple-